

Chantal van Gastel

ZWAAR VERLIEFD!

the house of books

Eerste druk, oktober 2008
Achtste druk, juli 2011

Copyright tekst © 2008 Chantal van Gastel
Copyright © 2008 The House of Books, Vianen/Antwerpen

Omslagontwerp en art-direction
Studio Marlies Visser

Fotografie
Chris Hoefsmit

Foto auteur
Gerry Hurkmans

Opmaak binnenwerk
ZetSpiegel, Best

www.chantalvangastel.nl
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 3295 7
D/2008/8899/135
NUR 340

1

Hij past niet. Shit, hoe kan dat nou? Het is de grootste maat in deze winkel. Ik heb geen andere keus, deze broek moet passen. Het móét.

Ik houd mijn adem in en trek aan de broekspijpen alsof ik een panty aandoe. Natuurlijk helpt dat niet. De broek is gewoon te klein. Flink te klein, zelfs. Het is zaterdagmiddag en in dit benauwde pashokje met onflatteus licht dringt voor het eerst de afschuwelijke waarheid tot me door. Ik ben te dik om nog in ‘gewone’ winkels mijn kleren te kopen. Ongelooflijk dat ik het zo ver heb laten komen.

Floor steekt haar hoofd langs het gordijn. ‘En? Past deze wel?’

Ik kijk van de broek die halverwege mijn dijen is blijven steken naar mijn vriendin. ‘Nee, ook niet. Ik snap er niets van.’ Ik pak mijn eigen broek van het haakje en laat haar het label zien. ‘Zie je? Maat 42. Die past me nog wel en nu kan ik niet eens een broek in maat 44 aan? Hoe kan dat nou?’

‘Lukt het met passen?’ hoor ik de verkoopster vanachter het gordijn vragen. Alsof ik zit te wachten op advies van een super-slanke meisje van zeventien.

‘Het gaat prima!’ antwoord ik. Ik wissel een blik met Floor. Ze houdt het gordijn weer dicht en ik trek vlug mijn oude en vooral versleten broek opnieuw aan. Nog even en hij valt van ellende uit elkaar, denk ik terwijl ik het gordijn opentrek.

De verkoopster stort zich haast op me. ‘Dat is zo’n mooie broek, vind je ook niet? Ik heb hem zelf ook en hij zit heerlijk. Je kunt hem ook heel mooi combineren. Heb je die brede riem gezien die erbij hangt?’

‘Nee,’ zeg ik, ‘ik vind hem toch niet zo goed zitten.’

Ze kijkt me aan alsof ik niet goed snik ben. ‘O, anders moet je hem eens een maatje groter proberen. Dat heb ik zelf ook gedaan. Hij valt vrij klein.’

Ik onderdruk de neiging om haar toe te snauwen dat alles in deze winkel vrij klein valt wat mij betreft. Alsof ik er zelf niet aan zou denken om een grotere maat te nemen als die bestond.

‘Laat maar,’ antwoord ik en ik duw de broek in haar handen. ‘Het is gewoon niet wat ik zoek.’ Ik kijk naar Floor. ‘Zullen we verder gaan?’

Eenmaal buiten kost het me moeite weer gezellig te doen. Dit is al de zoveelste winkel waar ik niet kan slagen. Ik begin door mijn voorraad vertrouwde winkeladresjes heen te raken. Wat moet ik nu? Ik heb spijt van het hamburgermenu dat ik als lunch heb gegeten, al heeft dat weinig zin. Het is slechts mijn meest recente misstap in een hele serie.

Floor heeft ook al een tijdje niets gezegd. Als ik zo doorga is de hele middag verpest. ‘Wil jij nog ergens naar binnen?’ vraag ik.

Ze schudt haar hoofd. ‘Niet echt. We gingen toch voor jou winkelen?’

‘Ja, maar dat schiet niet echt op. Ik wist niet dat ik zo dik ben...’

‘Dat ben je ook niet!’ roept Floor. ‘Je bent niet dik. Je bent hooguit een beetje stevig. Jouw probleem is dat het allemaal aan je kont zit.’

‘Wat?’ roep ik uit. ‘Heb ik een dikke kont?’

‘Niet dik... Eerder een beetje buiten proportie. Bij jou gaat alles meteen op je heupen zitten. Van boven ben je best slank.’

‘Nou bedankt,’ mompel ik.

‘Wees blij dat het niet overal zit. Je kunt in ieder geval leuke truitjes kopen.’

Ik antwoord niet. Vroeger was dat misschien zo, maar nu grijp ik steeds vaker naar wijdvallende bloezen en truien. Ik kan me amper herinneren wanneer ik voor het laatst een strak truitje aan gehad heb. Ik probeer juist zoveel mogelijk van mijn lichaam te verstoppen.

‘Hoe dik ben ik dan?’ vraag ik Floor. ‘Als je me met iemand moet vergelijken?’

‘Dat weet ik niet, hoor. Dat vind ik echt moeilijk, Isa.’

‘Ben ik dikker dan zij?’ Ik knik in de richting van een meisje dat voor de etalage van de juwelier staat. Ze ziet er heel hip uit. Ze draagt een mooie wijdlopende rok met een kaki hemdje en daarop een getailleerd jeansjack. Een roze sjaal hangt nonchalant om haar schouders en ik zie een suède riem met bloemgesp op haar heupen. Ze heeft espadrilles aan haar voeten en de roze tas met tientallen kraaltjes en applicaties matcht perfect met haar sjaal. Ze ziet er te gek uit, is ongeveer van mijn leeftijd en ze is te zwaar. Ze moet wel dikker dan ik zijn. Ze ziet er leuker uit, maar ze is echt wel wat dikker.

‘Ik weet het niet, jullie zijn anders,’ zegt Floor.

‘Hoezo?’ vraag ik verontwaardigd. Waar twijfelt ze nou over? Ze moet zeggen dat ik dunner ben. Ik kan niet geloven dat ik even dik ben als zij.

‘Ze heeft een ander figuur. Ze is heel zwaar van boven. Zeker cup E of zo. Dat kan ik toch niet vergelijken?’

Ik zucht. ‘Ik moet gaan lijnen. Dit kan zo niet langer.’

Floor slaat een arm om me heen. ‘Maak je niet druk. Volgende week gaan we gezellig met Daphne shoppen en dan gaan we alleen naar leuke winkels. Waar ze gewone broeken verkopen in plaats van kaboutermaatjes.’

Ik zwaai Floor uit nadat ze me thuis heeft afgezet. Terwijl we in de auto zaten, belde Mas haar op haar mobiel. Ze heeft hem leren kennen tijdens het uitgaan en sindsdien kan ze bijna ner-

gens anders meer over praten. Ik heb haar al heel lang niet zo verliefd gezien en ik hoop echt dat het iets wordt tussen die twee. Aan Floor zal het niet liggen. Ze vindt alles aan hem helemaal het einde. Zijn naam uitspreken vindt ze al geweldig. Ze heeft me uitgebreid verteld dat Mas eigenlijk een bijnaam is. Gewoon het omgekeerde van Sam. Hij wordt blijkbaar door al zijn vrienden zo genoemd en Floor ziet dat als de vondst van de eeuw. Vanochtend vertelde ze me over zijn manier van autorijden. Dat ze helemaal verliefd wordt als ze naar hem kijkt terwijl hij achter het stuur zit. Volgens Floor heeft hij een typische houding die nonchalante en zelfverzekerdheid uitstraalt. Zijn manier van bewegen als hij schakelt, moet enorm sexy zijn. Hij schijnt een ontzettend lekker ding te zijn. Helaas heb ik hem nog nooit ontmoet. Ik heb geen idee hoe serieus hij het met mijn vriendinnetje meent. Maar als Floor zo gek op hem is, moet hij haast wel deugen.

Net belde hij dus om te vragen of ze zin had om vanavond ergens met hem te gaan eten. Ze aarzelde even, wat ik aardig van haar vond, maar ik gebaarde vlug dat ze gewoon lekker met hem moest afspreken. Eigenlijk zou ik bij Floor blijven eten en daarna zouden we (natuurlijk in onze nieuwe kleren) naar onze stamkroeg gaan. In plaats daarvan zit ik nu op zaterdagavond alleen thuis. Floor is bij Mas, een nieuwe outfit kan ik voorlopig op mijn buik schrijven en ik heb ook geen eten in huis.

Ik kruip op de bank en zet de tv aan. Er is niets leuks, dus laat ik hem op Animal Planet staan. Na een tijdje begint mijn maag te knorren. Ik heb geen zin om te koken en loop naar de kast waar nog een onaangebroken zak paprikachips op me ligt te wachten. Er zit 30 procent extra in, lees ik op de verpakking. Wat maakt het ook uit. Ik eet verder toch niets.

Ik plof weer op de bank en bel mijn moeder. ‘Hoi mam! Met Isa,’ zeg ik terwijl ik een chipje in mijn mond stop. Er zit lekker veel paprikapoeder op. Ik stop er nog wat chipjes bij.

‘Hé lieverd, ik dacht dat je bij Floor bleef eten,’ zegt mam.

‘Nee, dat gaat niet door,’ antwoord ik terwijl ik een mooi

groot, rijkelijk bestrooid paprikachipje uitzoek. ‘Er kwam iets tussen. Een jongen.’

‘Wat leuk voor Floor!’ roept mijn moeder. ‘En heeft die jongen misschien nog een leuke vriend voor jou?’

‘Mam!’ roep ik met volle mond. ‘Ik ben niet zo wanhopig dat ik dat meteen vraag, hoor.’

‘Zo bedoel ik het ook niet,’ zegt ze. ‘Het had toch gekund? Dan hadden jullie samen uit kunnen gaan.’

Ik veeg mijn vingertoppen aan mijn broek af voordat ik weer in de zak graai. ‘Daar ziet het niet naar uit. Misschien ga ik straks wel een dvd-tje huren.’

‘Waarom kom je niet gezellig bij ons eten vanavond?’ vraagt mam.

Ik kijk in de zak chips. Die gratis dertig procent is al op. ‘Eigenlijk ben ik al bezig met mijn avondeten.’

‘O, je bent al aan het koken,’ zegt ze.

‘Nee, dat ook niet precies,’ antwoord ik voorzichtig. Ik heb geen zin om toe te geven dat een zak paprikachips mijn avondeten is. Mijn moeder is een kei in preken en mijn kookgedrag staat boven aan haar lijstje. Dat komt vooral omdat mijn kookgedrag voornamelijk bestaat uit niet koken. Waarom zou je ook als er van alles voor in de magnetron of in de oven is? Alsof ik nog zin heb om na een drukke dag op mijn werk een uur in de keuken te staan.

‘Nou, kom dan gezellig hier eten,’ zegt mam. ‘Net als vroeger met z’n viertjes. Tamara eet ook thuis vanavond. Ik maak lasagne met extra kaas. Precies zoals jij het lekker vindt.’

Ondertussen is het chipspeil in mijn zak weer gedaald. Als ik nu stop met eten, kan ik nog wel een klein stukje lasagne nemen. Ik heb mijn zusje ook al een tijdje niet gezien. En mama’s lasagne is inderdaad overheerlijk. Ik leg de zak chips op tafel. ‘Vooruit dan.’

‘O, gezellig!’ roept ze uit, terwijl ze aan pap vraagt een extra bord klaar te zetten.

Ik buig me voorover om nog één handje chips te pakken. Ondertussen lach ik om de vrolijke klank in mama’s stem. Ze

doet niets liever dan ons allemaal flink bemoederen en ze is dolblij dat ze daar dadelijk weer de kans voor krijgt.

‘Dan zie ik je zo!’ zegt ze.

Ik stop de laatste chips in mijn mond en klop mijn handen af. ‘Oké, tot zo!’ Ik pak de zak van tafel terwijl we nog drie keer over en weer gedag zeggen. Dan loop ik naar de kast. Onderweg haal ik nog een paar keer wat chips uit de zak. Dan prop ik hem dicht. Er zit niet zoveel meer in, zie ik nu ik hem terugleg.

Een kwartiertje later sta ik bij mijn ouders voor de deur. Mijn vader doet open en de geur van lasagne komt me al tegemoet. Het is lang geleden dat ik die gegeten heb en ik ben blij dat ik toegegeven heb.

Tamara zit al aan de eettafel en ik aai over haar hoofd terwijl ik langs haar loop. ‘Hé zus!’

‘Isa!’ roept ze terwijl ze de laatste letter van mijn naam overdreven uitrekt. ‘Ik ben een uur met mijn haar bezig geweest, hoor. Laat het even zo zitten.’

‘Je bent blij om me te zien, hoor ik,’ zeg ik terwijl ik naast haar ga zitten. ‘Wat zie je er mooi uit!’ Tamara’s haar zit inderdaad prachtig. Haar blonde krullen vallen soepel over haar schouders.

Ze gaat staan. ‘Leuk hè? Het is nieuw.’

Ik kijk naar de zwarte strapless top, de lage gebleekte spijkerbroek en naar de enorme stilettohakken van haar pumps met zebraprint. ‘Tamaar! Die schoenen! Mag ik ze zo eens passen?’

Haar schoenen zijn ook meteen het enige wat ik ooit van mijn zusje zal kunnen lenen. Ze heeft het perfecte lichaam. Haar kleding is allemaal in maatje 36, maar we hebben dezelfde schoenmaat. Mijn voeten zijn gelukkig nog niet dik.

‘Hé, zou je je moeder niet eens begroeten?’ vraagt mam terwijl ze met een enorme ovenschaal met dampende lasagne de keuken uitkomt.

‘Sorry mam,’ zeg ik. Ik geef haar een kus op haar wang. ‘Ik was afgeleid door Tamara’s kleren.’

Mijn moeder zet de schaal op tafel en Tamara gaat de lasagne meteen te lijf met de opscheplepel.

‘Wil je wat drinken?’ vraagt pap.

‘Is er cola light? Ik wil een beetje op mijn lijn letten.’

Tamara wijst naar mijn broek. ‘Nou dan moet je vooral doorgaan met chips eten voor je aan tafel gaat.’

Ik kijk naar de plek die ze aanwijst en zie mijn vingerafdrukken in paprikaoranje op mijn broekspijp. Ik moet toch eens leren mijn handen niet aan mijn kleren af te veegen. ‘Wil jij soms een lasagnevlek op je nieuwe topje, Tamara?’

Tamara neemt een grote hap. ‘Ik zeg toch niets vreemds? Je kunt wel cola light drinken, maar daar val je heus niet van af. Zeker niet als je gewoon door blijft eten.’

Ik schep een klein beetje lasagne op. ‘Waarom doe je zo hatelijk?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Ik probeer je te helpen, Ies. Als je echt wilt afvallen, moet je met me meegaan naar de sport-school.’

Mijn ouders schuiven nu ook aan en pap zet een glas cola light voor mijn neus. ‘Ga jij ook sporten, Isa?’

‘Daar heb ik nog niet echt over nagedacht,’ zeg ik terwijl ik op mijn vork vol met lasagne blaas.

‘Als jij ook nog gaat sporten, zie ik je helemaal niet meer,’ zegt mam terwijl ze eerst voor mijn vader en daarna voor zichzelf opschept. ‘Je hebt het al zo druk. En trouwens...’ Ze knikt naar mijn bord. ‘Als jij zo weinig eet, hoef je ook niet te sporten.’ Ze schept nog een stuk lasagne uit de schaal en legt het op mijn bord.

Ik kijk schuldbewust naar Tamara, maar ze is kennelijk niet van plan te verraden dat ik chips heb gegeten. Ze kijkt alleen geïrriteerd naar de ovenschaal. ‘Hé mam, je moet nog wel een tweede portie voor mij overlaten, hoor!’

‘Ik begrijp niet dat jij zo’n magere spriet blijft,’ zegt pap. ‘Je eet nog meer dan ik!’

‘Inderdaad!’ beaam ik gretig. Hier kan ik uren over doorklagen. Het is ook zo oneerlijk.

‘Je kunt niet alles hebben,’ zegt Tamara. ‘Jij hebt een goed stel hersens en een mooie carrière en ik ben gezegend met een snelle spijsvertering.’

‘Ik weet eerlijk gezegd niet waar ik meer plezier aan zou beleven,’ mompel ik.

Tamara wijst met haar vork in mijn richting. ‘Jij zou nooit tevreden zijn met een winkelbaantje. En doe maar niet zo onverschillig. Ik weet zeker dat elke man onder de indruk is als je vertelt dat je dierenarts bent.’

‘Ze zijn in ieder geval onder de indruk als ik vier keer in één date word opgepiept wegens een spoedgeval.’

‘Weinig mensen hebben bereikt wat jou op deze leeftijd al gelukt is, lieverd,’ zegt mijn moeder. ‘Dat komt ook omdat je zo hard werkt. Daarom denk ik dat sporten niet ook nog in je onregelmatige werkrooster past. Straks heb je helemaal geen tijd meer om te genieten. Je sociale leven moet er niet onder lijden.’

‘Mam! Van sporten zal ze echt niet slechter worden, hoor. Ik heb er juist een leuker sociaal leven door gekregen. En weet je wel hoeveel leuke mannen er op de sportschool zitten?’

Ik glimlach. ‘En voor wie heb jij je vanavond zo opgetut?’

‘Voor mezelf!’ antwoordt ze. ‘Ik ga lekker stappen met de meiden. Heb je ook zin om mee te gaan?’

‘Nee.’ Ik lik wat bechamelsaus van mijn vork. ‘Ik blijf nog even hier en dan ga ik lekker vroeg naar bed.’

‘Jeetje, je bent 26! Doe eens gek, mens. Leef je uit! Nu kan het nog. Ga nou mee dansen met je kleine zusje.’

Ik eet stug door. ‘Nee, moet je zien hoe fantastisch jij eruit ziet. Moet ik daar zo naast gaan lopen?’ Ik knik naar beneden, naar mijn oude versleten broek die vandaag de hoofdrol in elke conversatie lijkt te spelen.

‘Dan leen je iets van Tamara,’ oppert mijn vader.

Ik kijk hem aan alsof hij gek geworden is. Even denk ik dat hij een grapje maakt, maar zijn gezichtsuitdrukking is serieus. Hij meent het echt. ‘Wat dan? Twee broeken? Voor ieder been een?’

‘Kom op Isa, zo erg is het niet,’ zegt mam.

Opeens heb ik geen honger meer. Ik leg mijn vork neer. ‘Jawel. Zo erg is het wel. Vandaag ben ik gaan winkelen met Floor en ik pas niet meer in maat 44.’ Ik hoor het zelfmedelijken in mijn stem. Ik vind het erg zielig voor mezelf, maar als ik opkijk, lijkt alleen Tamara onder de indruk van wat ik net heb gezegd.

‘Dan neem je maat 46,’ zegt mijn vader simpel.

Tamara kijkt me aan. ‘Je moet echt gaan sporten, Ies.’

‘Onzin!’ vindt mijn moeder. ‘Er zijn genoeg leuke kleren voor jou te vinden. Daarvoor hoeft je echt niet af te vallen. Ik ben een stuk dikker dan jij en ik heb ook kleding genoeg.’

‘Mam, jij ziet er wel leuk uit in die kleren, maar ik wil eruitzien zoals Tamara. Ik wil in andere winkels kopen dan jij.’

‘Je ziet Isa toch niet zo’n grotematenwinkel binnenstappen, mam?’ zegt Tamara spottend. ‘Jij gaat ook niet bij hippe kledingzaakjes shoppen. Als ik iets van mijn werk meebreng, vind je het altijd te modern.’

Ze haalt haar schouders op. ‘In de winkels waar ik kom, zou Isa ook prima kunnen slagen.’

Tamara kijkt me aan en rolt met haar ogen. ‘Ik heb nog wel ergens een inschrijfformulier van de sportschool voor je,’ zegt ze. ‘Ga je dat nog opeten?’

Ik schud mijn hoofd en schuif mijn bord naar haar toe. Beuteurd neem ik kleine slokjes van mijn cola light en Tamara eet de rest van mijn lasagne op.

Ik ben weer thuis. Ik heb de hele avond bij mijn ouders op de bank voor de televisie doorgebracht. Het was gezellig en ik zit propvol. Mijn moeder had allerlei lekkere toastjes gemaakt.

Ik was van plan om er maar één te nemen, maar er stond zoveel lekkers op tafel. Allemaal luxe dingetjes die ik voor mezelf niet zo snel in huis haal zoals paté, Franse kaasjes, filet américain en zalmzalade. Het zou toch gewoon zonde zijn geweest als ik niets van dat lekkers genomen had? Dan had mam alles weg moeten gooien.

Ik zie dat het lichtje van mijn voicemail knippert. Er staat een

kort berichtje van Daphne op. Ze heeft van Floor gehoord dat we volgende week gaan winkelen en ze heeft er nu al zin in. Ik overweeg om haar terug te bellen, maar zie op mijn horloge dat het al halfeen is. Een beetje laat.

Het tweede berichtje is van Floor. Ze vindt het heel erg dat ze me vanavond in de steek heeft gelaten, maar ze heeft de mooiste avond van haar leven gehad en ze zal me altijd dankbaar blijven. Daar doe ik het allemaal voor, natuurlijk.

Ik loop naar boven en trek mijn pyjama aan. Ik wil meteen in bed duiken, maar bedenk dan dat mijn broek vies is. Ik kijk in mijn kast of er nog iets hangt wat ik morgen aan kan. Die grijze broek misschien? O nee, die naad was helemaal losgeraakt. Die zou mama nog voor me repareren.

Mijn spijkerbroek zit veel te krap. Daar hangt een hele vetrol overheen. Als ik hem nog aan krijg, tenminste. Het is al een tijd geleden dat ik dat heb geprobeerd. Wat heb ik verder nog?

Die linnen broeken zijn nu echt te koud voor buiten... Een rok is niet handig... O, verdorie!

Ik gris mijn kleren van de vloer en loop ermee naar de wasmand, waar ik nog wat donkere kledingstukken verzamel. Ik stop de hele handel in de wasmachine en zet hem aan. Van mijn moeder mag ik 's nachts geen apparaten laten draaien, maar ik heb weinig keus. Ik zal morgen toch iets schoons aan moeten. Nu ik toch zo actief bezig ben, loop ik naar de badkamer om mijn make-up netjes van mijn gezicht te halen en poets ik mijn tanden. Dan kruip ik eindelijk in bed en ik val als een blok in slaap.

Ik heb het gevoel dat het pas een paar seconden later is als ik ruw gewekt word door mijn mobieltje op het nachtkastje. Het duurt even voor ik beseft dat het mijn telefoon is die rinkelt. Even heb ik geen idee waar ik ben, waar het geluid vandaan komt en welke dag het is. Dan kijk ik op de klok en zie ik dat het ongeveer twee uur later is. Ik draai me om en pak mijn telefoon. 'Stijn' staat er op het scherm. Stijn loopt stage in onze kliniek. Dit weekend is hij oproepbaar, wat min of meer

impliceert dat ik oproepbaar ben. Stijn kan veel zelfstandig afhandelen, maar uiteindelijk blijven wij verantwoordelijk. Ik heb hem daarom op het hart gedrukt dat hij me altijd mag bellen als hij ergens mee zit. Ik had natuurlijk niet verwacht dat het nodig zou zijn. Ik hoop voor hem dat het geen administratief detail is waarmee hij me lastigvalt en neem op.

‘Sorry Isa,’ ratelt hij onmiddellijk als hij mijn stem hoort, ‘ik weet dat het weekend is, maar ik krijg net een spoedgeval aan de telefoon en die man was helemaal in paniek en ik weet bij god niet wat ik moet doen en ik vind het zo erg dat ik jou nu uit je bed moet bellen, maar die man was zo overstuurd en ik denk ook echt dat het ontzettend ernstig is...’

Omdat ik begin te vermoeden dat er nooit een einde aan zijn zin zal komen, onderbreek ik hem. ‘Stijn. De symptomen, graag.’ Ik knip het licht aan en zwaai mijn benen uit bed.

‘Labrador van vijf jaar in goede conditie heeft ademhalingsproblemen. Verhoogde hartslag. Diarree. Rillingen. Hijgen. Volgens de eigenaar kan het dier niet meer op zijn poten staan. Het beest was erg opgefokt, maar lijkt nu weg te sukkelen.’

‘Shit, dat is niet goed. Klinkt als vergiftiging,’ zeg ik. ‘Ik bel je terug zodra ik in de auto zit. Zorg dat je zijn adres bij de hand hebt. Zeg tegen die man dat ik onderweg ben. Als de hond nog goed bij is, kan hij proberen Norit toe te dienen. Of zuurkool om hem te laten braken. Weet je waarmee het dier vergiftigd kan zijn?’

‘Nee, weet ik niet.’

‘Oké. Ik kom eraan. Ik ben al weg, Stijn. Ik bel je zo terug.’

Ik wil mijn kleren aanschieten die ik gewoonlijk nog naast mijn bed heb liggen, maar die heb ik natuurlijk in de was gedaan. Ik heb geen tijd om iets te verzinnen, dus pak ik snel een wijde sportbroek (die voor alles behalve sport wordt gebruikt) uit de kast. Ik trek een T-shirt met lange mouwen aan en daarover mijn doktersjas. En nu snel wegwezen.

In de auto laat ik alles wat Stijn verteld heeft bezinken. Ik herhaal het hardop voor mezelf zodat ik niets over het hoofd zie. Een jong dier, in topconditie, gezond gewicht. De sympto-

men klinken ernstig. Vooral de plotselinge versuffing baart me zorgen. Die hond zit in de problemen en ik hoop echt dat ik er op tijd bij ben.

Als ik de straat in kom rijden, zie ik nog maar in één huis licht branden. Ik stop, stap uit, ren naar de voordeur en nog voor ik aanbel wordt de deur voor me opengedaan. Ik verwachtte een oudere man, maar hij blijkt ongeveer van mijn leeftijd te zijn. Hij is knap. Niet zomaar een beetje, maar echt ongelooflijk knap. Hij is het type man waar je meteen slappe knieën van krijgt. Het soort waar je naar moet blijven kijken, waar je je ogen niet vanaf kunt houden.

Aan de blik in zijn ogen zie ik dat hij helemaal van streek is en ik probeer mijn professionaliteit te hervinden.

‘Het gaat niet goed met mijn hond,’ zegt hij terwijl hij met grote passen terug naar de huiskamer loopt. Ik sluit de deur achter me en volg hem. Hij zit al naast zijn hond, die op een fleece deken op de grond ligt. Het is een prachtige chocoladebruine labrador en hij ligt er inderdaad niet erg florissant bij. Ik zie dat het dier gebraakt heeft en hij kijkt niet helder uit zijn ogen.

Ik aai de hond over zijn kop en praat zachtjes tegen hem. ‘Hoe heet hij?’

‘Bo.’

‘Hé Bo, wat is er allemaal met je aan de hand?’ vraag ik. Ik kijk naar de man naast me. Hij heeft al zijn hoop op mij gevestigd. ‘Ik heb begrepen dat hij erg onrustig was. Hij heeft overgegeven en diarree gehad?’

‘Ja,’ antwoordt hij. ‘Ik dacht dat het wel meeviel, maar nu is hij ineens zo zwak. En hij beeft helemaal. Net probeerde hij op te staan, maar dat lukte hem niet.’

‘Het klinkt vrij ernstig,’ zeg ik eerlijk. ‘Het lijkt op vergiftiging. Heb je enig idee of hij iets geks binnengekregen heeft? Heeft hij op een plant geknauwd of in een keukenkast zitten snuffelen? Heeft hij buiten ergens aan gezeten? In de tuin of tijdens het uitlaten misschien?’

Hij schudt driftig zijn hoofd. ‘Dat kan ik me niet voorstellen.’

Ik denk na. Veel tijd heb ik niet. Ik moet actie ondernemen, maar ik heb geen idee wat de hond heeft binnengekregen. Toch komt dit ziektebeeld me bekend voor. Wat kan het nou zijn? Ik kijk de kamer rond. Ongeruimd. Geen planten op de grond. Een hondenmand. Een kluis. Een kauwspeeltje. Zijn hondenriem ligt klaar. Op tafel liggen sleutels en een mobieltje. Op de salontafel liggen handdoeken. Naast Bo ligt een gebruikte handdoek waarmee zijn braaksel weggeveegd is. Ik krijg een idee en kijk in de handdoek. Ik hoop iets te vinden wat me in de juiste richting kan wijzen. Er is niets vreemds aan zijn braaksel te zien, hoewel... Als ik goed kijk, zie ik bruine slijmdraden. ‘Chocolade,’ mompelt ik.

‘Wat?’ vraagt de man verbaasd.

‘Heb je chocolade gegeten?’

‘Nee,’ zegt hij. Hij heeft geen idee waar ik heen wil.

Ik kijk nog eens rond. Onder de tafel glinstert iets. Ik buig me voorover en pak het op.

Ik herken het meteen. Het is een stukje van een wikkel. Een wikkel waar ze snoep in verpakken. Chocolade om precies te zijn. Ik herken de kleuren van het logo. Het is toevallig mijn lievelingsreep. En ook die van Bo, vermoed ik zo.

Ik spring op. ‘Bo heeft het in ieder geval wel gegeten. Dit is een papiertje van een chocoladereep en chocola is puur vergif voor honden. Ik moet weten of hij chocola heeft gegeten.’

Hij haalt zijn schouders op. Opeens krijg ik een ingeving en ik loop naar de hondenmand. ‘Kan iemand het hem gegeven hebben? Iemand die bij je woont? Je vriendin misschien?’ Zo slinks ben ik wel. Als ik erachter kan komen of hij bezet is, terwijl ik Bo help, kan het geen kwaad. Er is niets mis met twee vliegen in een klap vangen. Ik kniel voor Bo’s mand.

‘Nee,’ antwoordt hij. ‘Ik heb geen vriendin... Ik weet niet hoe...’

‘Ik heb het!’ roep ik. In de mand ligt het restant van de reep. Hij is bijna helemaal op. Het kleine stukje dat nog over is, is helemaal afgesabbeld.

‘Hoe kan dat nou?’ stamelt hij. ‘Ik snap het niet... wat...’

Ik ga terug naar Bo. ‘Er zit een stofje in chocolade, theobromine, waar honden absoluut niet tegen kunnen.’

Maar je vindt het zo lekker, hè? zeg ik in gedachten tegen de hond. Als ik iets begrijp, is het dat wel. ‘Heb je enig idee wanneer hij die chocolade heeft gegeten?’ vraag ik.

‘Ik weet niet hoe hij eraan gekomen is. Ik ben vannacht weg geweest en toen ik thuiskwam was hij zo. Ik weet het echt niet.’

‘Hij moet naar de kliniek,’ besluit ik. ‘Er is geen specifiek antigif, maar ik kan hem daar wel beter behandelen. Vind je dat goed?’

Hij knikt.

‘Kun je me helpen hem op te tillen?’

‘Ja, natuurlijk. Wacht maar. Ik doe het wel alleen.’

Ik vouw de handdoek met braaksel dicht en sta op. ‘Als je hem alleen kunt tillen, zorg ik ervoor dat hij meteen mijn auto in kan.’ Het lukt hem natuurlijk gemakkelijk alleen. Zijn armen zijn behoorlijk gespierd, zie ik. Nogal stom van mij om te denken dat ik moet helpen dragen. Ik loop voor hem uit naar de auto en hij legt Bo bij mij op de achterbank. ‘Ik heet Isa, trouwens.’

‘Ruben,’ antwoordt hij op de automatische piloot.

‘Ik ga je hond beter maken, Ruben.’

Hij kijkt me aan en ik zie dat hij me gelooft. Ik hoop maar dat ik die belofte waar kan maken. Ik hoop het echt.

Met Bo op de achterbank scheur ik naar de kliniek. Ik heb het idee dat hij nog iets suffer aan het worden is. Hij is nog niet echt opgeknapt van het braken. Waarschijnlijk zit de chocolade al in zijn darmstelsel en van daar uit wordt het steeds opnieuw in het bloed opgenomen. Het duurt uren voor een stof als theobromine uit de bloedsomloop is verdwenen en de lever kan het nauwelijks afbreken. Het maakt me nerveus en de dwingende koplampen van Ruben in mijn binnenspiegel maken de situatie niet relaxter. Hij jaagt me op zonder rekening te houden met het feit dat we in een woonwijk met verkeersdrempels rijden. En ik heb ook nog een doodzieke hond op de achterbank die niet veel

meer kan hebben. Het zal me toch niet gebeuren dat een kerngezond dier me ontglipt door een stuk chocola? Zeker niet nu ik Ruben min of meer heb verteld dat het goed gaat komen. Waarom doe ik dat ook? Ik moet onderhand toch weten dat ik zulke dingen niet kan beloven. Ik moet afstand bewaren. Ik mag niet persoonlijk betrokken raken bij dit soort dingen, maar het ontroerde me zo toen ik Ruben met die zieke hond in zijn armen zag. Ik kan zien dat hij echt om het dier geeft. Hij had hem ook aan mij mee kunnen geven, maar hij stond erop om achter me aan naar de praktijk te rijden.

Ik rijd de parkeerplaats op en zet mijn auto bij de zij-ingang. Zo ben ik meteen dicht bij de behandelkamer. Ik wil niet nog meer tijd verliezen. Nog voor ik goed en wel uit de auto ben gestapt, staat Ruben naast me.

‘Ik wist niet dat honden geen chocolade mochten. Anders had ik het niet laten slingeren.’

Hij kijkt me gekweld aan.

‘Veel mensen weten dat niet,’ zeg ik terwijl ik omloop en het portier open om Bo uit de auto te halen. Ik zoek naar mijn sleutels. ‘Ik ga even een draagbaar halen om hem naar binnen te brengen.’

Als ik de deur opendraai en omkijk, staat Ruben alweer met Bo in zijn armen achter me. We lopen door de gangen en ik knip gaandeweg de lichten aan.

‘Mijn buurjongetje kwam vanavond langs om die repen te verkopen,’ zegt Ruben met een stem vol schuldgevoel. ‘Ik stond op het punt om weg te gaan en ik heb die reep zo op tafel gegooit. Als ik het had geweten...’

‘Ruben, je hoeft je niet schuldig te voelen,’ antwoord ik terwijl ik de deur van de behandelkamer open. ‘Er zijn heel veel mensen, zelfs dierenartsen, die niets van chocoladevergiftiging bij honden weten. Leg hem maar op de tafel. Ik ga hem meteen een infuus geven. Misschien is het beter als je buiten wacht.’

‘Ik wil er liever bij blijven.’

Ik kijk hem even aan en vraag me af of hij ertegen zal kunnen. ‘Oké, maar je mag me niet in de weg lopen. En ik moet

je waarschuwen. Het is waarschijnlijk geen prettig gezicht.'

Hij knikt. Ik ga aan het werk. Allereerst dien ik de hond actieve kool toe.

'Wat doe je?' vraagt Ruben terwijl hij vlak achter me komt staan.

'Ik zal je precies uitleggen waar ik mee bezig ben, maar je moet me wel de ruimte geven om mijn werk te doen,' antwoord ik. Ik verbaas me over het toontje in mijn stem. Sinds wanneer doe ik zo autoritair tegen ongelooflijk knappe mannen? Ruben lijkt het echter meteen te accepteren en doet een stapje terug.

'Ik geef hem Norit,' leg ik uit. 'Dat zal helpen het gif af te breken. Hoe eerder het uit zijn lichaam is, hoe beter.' Tot mijn opluchting werken Bo's slikreflexen nog redelijk, ondanks het feit dat hij niet goed bij bewustzijn is. Ik moet en zal voorkomen dat het dier in coma raakt. Terwijl ik een infuus bij Bo aanleg, praat ik verder. 'Ik verbaas me eerlijk gezegd nogal over de heftige reactie die hij nu vertoont. Ik heb de hoeveelheid chocolade gezien en voor een hond van Bo's formaat zouden de symptomen niet zo ernstig hoeven zijn. Ik denk dat hij een chocoladeallergie heeft.'

Ik loop naar de medicijnkast. 'Ik ga hem bètablokkers geven,' zeg ik. 'Hij heeft een extreem hoge hartslag en dit zal hartritme stoornissen tegengaan.' Ik bepaal de juiste dosis en dien Bo de medicijnen toe. Ik houd diazepam achter de hand voor het geval hij straks ook nog epileptische aanvallen krijgt. Ik hoop van harte van niet. Dit beestje heeft het nu al moeilijk genoeg en ik ben bang dat hij niet veel meer kan hebben. Die informatie deel ik nog maar niet met Ruben. Eerst afwachten of de behandeling aanslaat. Ik kijk naar de monitor waarop ik Bo heb aangesloten en zie dat zijn hartslag stabiliseert.

Ruben staat nog steeds op een afstandje toe te kijken. Hij heeft tranen in zijn ogen. Hij is echt enorm geschrokken. Ik zie dat hij een beetje trilt en schuif een hoge kruk naast de behandeltafel waarop Bo ligt. 'Ga maar bij hem zitten. Ik kan even niets meer voor hem doen. Misschien wordt hij rustiger als jij tegen hem praat.'

Ruben gaat zitten en aait Bo over zijn kop. ‘Sorry jongen,’ fluistert hij, ‘het spijt me echt...’

Bo slaat zijn ogen even naar zijn baasje op en laat ze dan weer langzaam dichtvallen.

‘Het is een heel goed teken dat hij reageert. Hij is nog niet bewusteloos,’ zeg ik.

Ruben knikt. Hij lijkt niet echt overtuigd. Eigenlijk ziet hij er doodongelukkig uit en een golf van medelijden gaat door me heen. Dan kijkt hij me aan. ‘Hij komt er toch echt wel bovenop, hè Isa?’

Ik weet niet of het de blik in zijn ogen is of de intensiteit waarmee hij me aankijkt of gewoon het simpele feit dat hij mijn naam uitspreekt, maar opeens sta ik daar niet meer als dierenarts, maar puur en alleen als Isa. Als mezelf. De professionaliteit waarachter ik me zo graag verschuil, maakt plaats voor onzekerheid. Niet zozeer vanwege de conditie van de hond, want ik weet dat ik de juiste stappen heb ondernomen. Maar ik sta hier in het felle licht van de tl-buizen met de leukste en knapste man die ik ooit heb gezien en ik draag een oude uitgelubberde joggingbroek. Ik ben zo mijn bed uitgerold, heb geen make-up op en mijn haar zit met een elastiekje vastgefrut in iets wat noch een staart, noch een knot genoemd kan worden. Ik zie er slechter uit dan in mijn ergste nachtmerrie en in deze toestand ontmoet ik Ruben. Iemand die waarschijnlijk toch niets in me zou zien, al zag ik er op mijn best uit.

‘Isa?’ vraagt Ruben en ik merk dat hij mijn zwijgen als een slecht teken opvat. De paniek vlamt op in zijn ogen.

‘Sorry,’ zeg ik snel. ‘Ik was in gedachten, maar het gaat naar omstandigheden heel goed met Bo. Zijn hartslag is onder controle, hij zakt niet dieper weg... Zelfs het beven wordt al minder. Het komt vast goed.’

Hij slikt. ‘Als hij doodgaat, is het mijn schuld. Ik heb die chocolade laten liggen en ik ben de hele avond weggeweest. Als ik eerder had gezien dat het zo slecht met hem ging...’

‘Luister Ruben, het is prima dat je je verantwoordelijk voelt voor je hond. Maar je hebt heel goed voor hem gezorgd. Je hebt

de signalen dat er iets mis was herkend, je hebt hulp ingeroepen toen het slechter ging en je hebt hem laten overgeven. Zonder die drie dingen zou hij nu in coma liggen. Bo mag zich gelukkig prijzen dat jij voor hem zorgt. Dat meen ik echt.'

Een opgeluchte glimlach doorbreekt de spanning op zijn gezicht. 'Dank je,' zegt hij.

Ik haal mijn schouders op. 'Het is de waarheid.'

Er valt een stilte en Ruben blijft me aankijken. Even heb ik het gevoel dat er iets in de lucht hangt tussen ons. Het is belachelijk natuurlijk. Waarom zou hij iets in me zien? Ik voel me ongemakkelijk bij mijn eigen gedachten. Straks merkt hij het nog. Dat is wel het laatste wat ik kan gebruiken.

'Ik moet even mijn collega bellen,' zeg ik. 'Om hem op de hoogte te houden. Hij was ook behoorlijk geschrokken van je telefoontje.'

'Oké,' zegt hij. 'Maar ben je dan wel in de buurt? Ik bedoel voor als er iets met Bo is.'

'Ja, natuurlijk. Geef maar een gil als er iets verandert. Ik ben zo terug.' Terwijl ik naar mijn kantoortje loop, trek ik het elastiek uit mijn haar en kam ik mijn haren met mijn vingers een beetje los. Daarna bind ik het wat netter vast in een normale paardenstaart. Ik ga aan mijn bureau zitten en toets het nummer van Stijn in.

Als hij opneemt, hoor ik aan zijn stem dat hij alweer sliep. Erg betrokken. Ik leg de situatie uit en vraag of hij morgen in de kliniek aanwezig kan zijn. Ik wil Bo nog niet alleen laten. Stijn vindt het goed. Kan hij ondertussen voor zijn tentamens studeren. Nadat ik heb opgehangen, zie ik op de klok tegen de muur dat het al vier uur is geweest. Ik ben doodop. Ruben zal dat ondertussen ook wel zijn. We kunnen allebei wel een kop koffie gebruiken, denk ik zo.

Onderweg naar het keukentje werp ik eerst nog een blik in de behandelkamer. Ruben zit voorovergebogen tegen Bo te fluisteren. Hij heeft niet eens door dat ik in de deuropening sta. Ik maak niet vaak mee dat mannen van zijn leeftijd zo veel om hun huisdier geven.

Opeens kijkt hij om en hij ziet me staan. Ik schrik en voel dat ik rood word. ‘Wil je misschien koffie?’ vraag ik vlug.

‘Graag,’ antwoordt hij.

Snel loop ik door naar de keuken, waar ik de koffieautomaat aanzet. De bekertjes lopen vol en ondertussen kijk ik in het make-upspiegeltje dat mijn assistente op tafel heeft laten liggen. Ik kan wel een laagje poeder en een vleugje mascara gebruiken, zie ik. Ik weet dat Vivian altijd een lippenstift en een oogpotlood heeft liggen. Ik open de keukenlade waarin ze haar voorraadje reservemake-up bewaart. Maar het staat natuurlijk hartstikke stom als ik nu helemaal opgetut terugkom. Dan denkt hij vast dat ik hem zie zitten. Wat ook zo is, dus op zich zou dat niet zo erg hoeven zijn. En ik moet natuurlijk die joggingbroek compenseren. Waarschijnlijk merkt hij het niet eens. Hij denkt nu alleen aan Bo en mannen zijn nooit zo gericht op details.

Ik pak een transparante lipgloss en doe een laagje op mijn lippen. Daarna doe ik ook nog maar wat mascara op. Er is toch niets mis mee om er een beetje verzorgd uit te zien in het bijzijn van een klant?

‘Wil je trouwens iets in je koffie?’ vraag ik als ik met de bekertjes weer de behandelkamer in loop.

‘Nee hoor,’ zegt hij en hij neemt een bekertje van mij aan. ‘Ik drink het liefst zwarte koffie.’

Ik roer in mijn bekertje. ‘Ik drink alleen koffie met suiker en melk. Anders lust ik het niet. Ik ben meer een theedrinker, geloof ik.’

Hij lacht. ‘Ik lustte het ook nooit zwart, maar ik heb het mezelf aangeleerd. Vond ik stoerder.’

Ik moet nu ook lachen. Hij zou zelfs ranja stoer kunnen maken.

‘Heb je Bo al van kleins af aan?’ vraag ik om het gesprek op gang te houden.

Hij neemt een slokje en knikt. ‘Ja. Ik heb hem helemaal zelf opgevoed. Je zou het zo misschien niet zeggen, maar hij kan best veel. Ook trucjes en zo. En hij luistert heel goed. Ik ben met hem op cursus geweest toen hij nog een puppy was.’

‘Je kunt zien dat jullie een bijzondere band hebben.’

‘Daarom vind ik dit ook zo erg. Hij is niet zomaar een hond. We zijn echt maatjes. Bo is onvervangbaar, hij moet beter worden.’

‘Hij reageert erg goed op de medicijnen,’ zeg ik. ‘Ik heb er alle vertrouwen in. Ik wil hem nog wel even hier houden voor het geval zijn toestand verslechtert.’

‘Verwacht je dat dan?’

‘Nee, helemaal niet. Maar ik wil op alles voorbereid zijn. Hier kunnen we meteen ingrijpen als er iets aan de hand is.’

‘Hij ziet er toch al beter uit?’

‘Zeker. Maar hij heeft een flinke opdonder gehad, daar zal zijn lichaam van moeten herstellen. Hij heeft nu vooral veel rust nodig en ondertussen houden wij hem goed in de gaten.’

Ruben knikt. ‘Als het nodig is, dan moet het maar.’

‘Het is echt het beste voor hem.’

‘Hoe lang moet hij dan blijven, denk je?’

‘Dat ligt eraan. Als hij vannacht stabiel blijft en morgen weer een beetje op krachten komt, verwacht ik dat je hem maandagochtend wel weer kunt ophalen. Zullen we voor maandag in ieder geval een afspraak maken?’

‘Ja, dat is goed.’

Ik sta op en loop naar mijn kantoor om mijn agenda te pakken. Ging het in het dagelijks leven ook maar zo gemakkelijk om iets af te spreken met een man als Ruben. Zullen we iets gaan drinken, Ruben? Ja, dat is goed. Het klinkt simpel genoeg.

‘Maandagochtend halftien?’ vraag ik als ik terug ben.

Hij knikt. ‘Oké.’

Ik noteer de afspraak in mijn agenda en leg hem terug op mijn bureau. ‘Isa?’ hoor ik opeens paniekerig uit de behandelkamer. Ik loop snel terug. ‘Ja?’

‘Hij ligt nu wel erg stil...’

Ik controleer Bo’s ademhaling en hartslag.

‘En zijn tong hangt zo raar uit zijn bek...’

‘Dat is normaal,’ antwoord ik. ‘Hij is een beetje bedwelmd

door de medicijnen, maar verder gaat alles goed. Hij slaapt gewoon.’

Ruben lacht opgelucht. ‘Oké. Gelukkig.’

‘Misschien moet jij dat ook maar eens gaan doen. Bo slaapt nu waarschijnlijk toch eerst het klokje rond.’

‘O sorry,’ zegt hij. ‘Jij wilt natuurlijk ook naar huis.’

‘Nee, daar gaat het niet om,’ antwoord ik. ‘Ik laat hem nu toch niet alleen. Ik word over een paar uur afgelost door mijn collega. Tot die tijd blijf ik op hem passen. Slapen zit er vannacht voor mij niet meer in.’

‘Het spijt me.’

‘Dat hoort allemaal bij mijn werk. En ik doe het graag als ik daarmee een hond als Bo kan helpen. Geen probleem. Maar jij mag nu wel naar huis gaan. Kun je nog een paar uur slapen.’

Hij kijkt eerst op zijn horloge en dan via Bo naar mij. ‘Vind je het erg als ik ook hier blijf? Ik begrijp het wel als het niet kan. Het hoort misschien niet zo. Maar ik vind het nogal oneerlijk als jij je nachtrust moet opofferen om op mijn hond te letten. Ik ben degene die hem ziek heeft gemaakt, dus als jij de dupe bent, kan ik net zo goed ook de dupe zijn. Toch?’

Ik glimlach. ‘Dat is heel aardig van je. Maar het hoeft echt niet.’

‘Weet ik. Maar als ik het nou wil?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Als jij het wilt, dan heb ik daar geen problemen mee. Weet je het zeker?’

Hij knikt. ‘Ik kan heel nuttig zijn. Ik kan koffie voor jou gaan halen. Met suiker en melk, natuurlijk. Kan ik tenminste iets terugdoen.’

‘Dat hoeft niet, hoor. Het is mijn werk. Wacht maar tot je de rekening krijgt.’

Hij lacht. Niet zomaar beleefd, maar alsof ik zojuist de leukste mop heb verteld die hij ooit gehoord heeft. Ik lach ook en ik merk dat ik bloos.

‘Het mag dan je werk zijn, maar wat je vannacht hebt gedaan, gaat wel wat verder dan wat je verplicht bent als arts. Je bent erg bekwaam... En ontzettend lief voor Bo.’

Ik bloos nu nog erger.

‘Ik vind het vervelend voor jou dat je wakker gebeld bent,’ gaat hij verder. ‘Maar voor mezelf ben ik blij dat jij degene bent die Bo heeft geholpen.’

Daar zit ik dan. Midden in de nacht met een doodzieke hond en een bloedmooie man, in mijn joggingbroek en met een slaperig hoofd. En volgens mij ben ik smoorverliefd.